

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου Ἑσωτερικοῦ δρ. 8. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.	MIX. I. ΓΑΛΑΝΟΣ	σ' Ἀναπλάσεως καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου ὁδὸς Φιλέσσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ὁρησκέια καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι, ὑπὸ F. Bettex. —
Ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει τοῦ Κυρίου, ὑπὸ X. K. Μακρή, ἀρχιμανδρί-
του. — Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ὑπὸ Μιχ. I. Γαλανοῦ — Ὁ θάνα-
τος, ὑπὸ N. K. Μακάρου. — Τὸ πιστεῦν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλη-
σίας καὶ τὸ πιστεῦν τοῦ Μακράκιζμου περὶ τῆς συστάσεως τοῦ
πρώτου ἀνθρώπου, ὑπὸ K. A. Διαληγοῦ.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΦΥΣΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ ΥΠΟ F. BETTEX

ΚΕΦ. Β'.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΕΛΙΣΙΣ

ΣΤ'.

Ὑπολείπεται νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι αἱ φυσικαὶ ἐπι-
στῆμαι μᾶς παρέχουσιν ἀντίληψιν τοῦ κόσμου προσεγγί-
ζουσιν μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν τῶν θεοσόφων πάντων
τῶν χρόνων. «Ὅσοι μᾶλλον ἡ ἐπιστήμη προσδίδει, εἶπεν
εὐλόγως ὁ κ. Jean Payot, τόσο πλεῖστον ἀπομακρύνε-
ται ἀπὸ τῆς πραγματικότητος, διὰ νὰ βυθισθῇ εἰς τὴν
ἀφαίρεσιν.» (De la croyance, Paris 1896). — «Ὅτι ἡ
φωνὴ ἡμῶν ἀντηχεῖ διὰ τῶν διαστημάτων καὶ κάμνει τὸν
γῦρον τοῦ κόσμου, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς ἡμᾶς· ὅτι ὁ
κόσμος εἶνε ὑπερμεγέθης φωνογράφος, ὅστις θὰ δύναται
ἡμέραν τινὰ νὰ ἐποδίδῃ καὶ νὰ ἐξαγγέλλῃ πᾶν ὅ, τι ἡκού-
σθῃ· ὅτι πᾶσα ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴ εἶνε τὸ παραγόμενον
τῶν ἀπορροισῶν ὅλων τῶν ἀστέρων καὶ πρὸ πάντων τοῦ
ἡλίου· ὅτι ὁ αἰθὴρ ὁ πληρὺν τὴ διάστημα εἶνε ἡ πηγὴ
καὶ ἡ μήτηρ ὅλων τῶν δυνάμεων· ὅτι ἡ δύναμις εἶνε φῶς
καὶ τὸ φῶς δύναμις· ὅτι πάντα τὰ στοιχεῖα εἶνε τὸ πα-
ραγόμενον ἐνός μόνου ἀληθινοῦ στοιχείου· ὅτι ὑπάρχει
πρωτεὶνὰ τις ἀκτίς καὶ κατ' ἀκολουθίαν θρασὶς τις, ἥτις

διαπερᾶ τὰ μὴ διαφανῆ σώματα· ὅτι τὸ πῦρ, ὡς τὸ εἶπεν
ἡδὴ ὁ Pythme, καθιστᾷ γνωστὴν τὴν φύσιν παντὸς πράγ-
ματος· ταῦτα πάντα εἶνε ἀλήθεια, τὰς ὁποίας ἡ ἐπι-
στήμη ἔχει, ἀπὸ αἰώνων, τάξει εἰς τὰς μυστικὰς ἀλογίας,
εἰς τὰς ὁποίας ὁμῶς φθάνει αὐτὴ αὐτῇ ἡμέρᾳ· καὶ ἡ φυ-
σικὴ ἡμᾶς, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῆς λέξεως ταύτης σημασίᾳ,
προσπελάζει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν φυσικὴν τῆς
Βίβλου.

Τίψωμεν ἡδὴ ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν πρακτικῶν ἐξαγομέ-
νων τῆς μᾶλλον ὀρθῆς καὶ μᾶλλον εὐρείας ἀντιλήψεως
ταύτης τῆς φύσεως, ἐν σχέσει πρὸς ὅ, τι καλούμεν ἡμέτερον
πολιτισμόν.

Οὗτος καταδηλοῦται ἐνίοτε εἰς πράγματα, εἰς τὰ
ὁποῖα πολλοὶ δὲν τὸν ζητοῦσι ποσῶς. Ἐν παραδείγματι
εἰς ἣν ποιοῦμεν ὑπέρμετρον χρῆσιν χάρτου καὶ σιδήρου.
Τί θὰ ἤμεθα κατὰ τὸν ΙΘ'. αἰῶνα ἄνευ αὐτῶν; Ὁ χάρ-
της εἶνε ὁ φορεὺς τῆς διανοίας, τὸν ὅποιον ἐρεῖρεν ὁ
Κινέζος καὶ τὸν ὅποιον γεραίρει τόσοι. Ἐχρησάσθῃ δὲ
πολὺν χρόνον, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς Εὐρώπην καὶ νὰ ἐκθρονίσῃ
τὴν περγαμηνὴν τὴν τόσο σκληρὰν καὶ τόσο δαπανηρὰν.
Εἰς τὰ 850, κατασκευάζετο ἐν Σαμαρμάνδῃ· εἰς τὰ 800
ἐν Βαγδάτῃ· εἰς τὰ 1100 ἐν Κατρώ· ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ
1340 ἰδρύθη τὸ πρῶτον ἐν Ἰαλλίᾳ χαρτοποιεῖον, καὶ μό-
νον κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα ἤρχισαμεν, καθὼς οἱ Σιναι, νὰ
κατασκευάζωμεν χάρτην ἐκ ξύλου, ἀχύρου καὶ τοῦ ἀλφαίου
φυτοῦ. Ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Γαλλίᾳ μυριάδες ἐλατῶν, ἱερῶν
καὶ λευκῶν ὑπηρετοῦσιν εἰς τὴν ἀνταπόκρισιν τοῦ κόσμου.
Δὲν εἶνε δὲ λίαν καταφανὴς ὁ λόγος, διὰ τὸν ὅποιον με-
ταχειρίζομεθα γιλιάνις περισσότερον χάρτην παρὰ οἱ πρό-
γονοί μας. Δὲν σκεπτόμεθα πλέον καθὼς αὐτοί· ἀλλ' εἰς
τὸν ἀκριτόμυθον τοῦτον αἰῶνα περιήλθομεν εἰς τὴν ἀδυ-
ναμίαν τοῦ νὰ φυλάττωμεν πλέον τὰς σκέψεις μας δι'
ἡμᾶς αὐτοὺς· καλὰς ἢ κακὰς αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην
νὰ τὰς κοινοποιήσωμεν εἰς τὸν ἄλλον καὶ νὰ πληρώσωμεν
δι' αὐτῶν τὸν κόσμον. Οἱ πρόγονοί μας ἐγραφοῦν σπανιό-
τερον συνθέτον ὁμῶς ἐπιστολάς μακράς καὶ σπουδαίας,
εἰς τὰς ὁποίας ἐπαύμιζον τοὺς λόγους των καὶ ἐλεγόν

(1) Πράξ. 'Αποστόλων ιδ'. 10.

ένεκα ἴτο ἀναγκῶν τὸ θαῦμα, ὅπερ μετὰ δυνάμει ἐξεγείρει τὴν προτοχήν.

Τὸ θαῦμα ἐπεκύνει τὰ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων διδασκόμενα καὶ ὑπεδείκνυε τὴν οὐκ ἀπὸ προέλευσιν τῆς διδασκαλίας τῶν διὰ τῶν θαυμάτων κατ'ὁρῶσαν οὕτοι, ὅλγιοι κατ' ἀπειραρίθμων καὶ ἀνίσχυροι κατὰ παντοφύων καὶ ἄσπολοι καθ' ὀπισθεν, νὰ καταρτίσιν εὐχερῶς τὰς ἀπ' αἰώνων κρατούσας ψευδεῖς θρησκείας, νὰ καταργήσιν πανάρχαια καὶ ἐρριζωμένα ἱθιμῶν, καὶ νὰ ἰδρύσιν θρησκείαν πανάμωμον, ἐξευγενίσαντες τὸν χριστιανικὸν κόσμον διὰ θεσμῶν καὶ νόμων φιλανθρώπων καὶ ἐκπολιτιστικῶν.

Πάντα δὲ ταῦτα ἐπέτελεσε καὶ ἄχρι τοῦδε ἐπιτελεῖ ἀοράτως ὁ πανσθενὴς καὶ ἀθάνατος τῆς Ἐκκλησίας ἀρχηγός καὶ θεμελιωτής Ἰησοῦς ὁ Κύριος, ὁ ἀπ' ἡμῶν ἀποπτάς καὶ ἀναληθής, ἕνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ, καὶ ἀείποιε μεθ' ἡμῶν διατελών, ὡς ὢν ἄχθεις καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Καὶ ταύτην τὴν κοσμοσώττειραν ἐπόσχοντο ἔχοντες, δοθέντες ἡμῖν ὑπ' αὐτοῦ, ἀνερχομένου εἰς οὐρανοῦς, ἥν ὡς ἀγκυρὰν ἐλπίδος ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν κατέγοντες, ἀγαλλόμεθα· « Ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος ».

Χ. Κ. Μακροῦς

Ἀρχιμηνίτης, διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἐδοξαίεσθε ὅπως δὲ τὸ ἐν ἐπιτοχῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὲρ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας εὖρος προσεχῇ τὴν λύσιν τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις. Ἐννοῶ τὴν διαρρύθμισιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ ἐκεῖ Πατριαρχείου, ὑπὲρ ἧς τόσοι μὲν καὶ κατεβλήθησαν καὶ τόσος χρόνος καταναλώθη, καὶ τόσαι δειώσεις ἀνεπέμψθησαν, διὰ νὰ φυλλορροήσῃν ἐξαίφνης αἱ ἀνθρώπαι ἐλπίδες καὶ ἐπέλθῃ τὸ ἡμιναύγιον κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν.

Τὸ πρᾶγμα θὰ ἴτο ἐνώτερον πάσης λύσης καὶ δυσφορίας, αὐτόχρονα ἀπολιπτικόν, ἐὰν δὲν ἐθαλλεν ἐπὶ προσδοκίᾳ τις, ὅτι οἱ δισταμένοι θὰ ὁμονήσωσι καὶ θὰ ἐξέρωσι τὴν λύσιν, τὴν ὅποιαν ἀπαίτουσιν, ὅχι αἱ φιλοτιμίαι τῶν προσώπων, ἀλλ' αἱ ἀνάγκαι τῶν πραγμάτων.

Καὶ ἡ λύσις αὕτη πρέπει νὰ ἐπέλθῃ τάχιστα. Πᾶσα κατατριβὴ χρόνου περὶ κρίδας καὶ διαφωνίας καὶ διαστάσεις καὶ ἐκκρεμότητος καταργεῖται τι βαρύτερον καὶ ἀλεθριώτερον ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν συμφορὰν. Διότι ἐπιτείνει τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ κρατύνει τὴν ἀρεκτὰ διαδεδομένην ὑπερῶν ἰδέαν, ὅτι τὰ πράγματα τινῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐκκλησιῶν νοσοῦσιν ἀνιάτως καὶ στρεβυλίζονται εἰς χάος, εἰς τὰ βάθη τοῦ ὁποῦ καγχάζει ὁ δαίμων τοῦ σκότους, ἀπώθεν πᾶσαν φωτὸς ἀκτίνα καὶ καταίωνων πᾶσαν διαρρύθμισιν καὶ διακόσμησιν αὐτοῦ.

Δὲν ὑποτιμῶ διόλου τὰς δυσχερείας τῶν σπουδαίων

οἰκονομικῶν ζητημάτων, καὶ τὰ προσκόμματα, πρὸς τὰ ὅποια ἔχει νὰ παλαίῃ πᾶσα μεταβολὴ ἐργαζομένη νὰ ἀνακινήσῃ καθεστῶς κρατῆσαν ἐπὶ πολὺ καὶ συμπεπλεγμένον μὲ μυρίας δυσχερείας. Ἀλλ' αἱ ἐκ τῶν πραγμάτων δυσκολίαι σπανίως εἶνε ἀκατανίκητοι, ἐπὶ δὲν προστίθενται αἱ ἐκ τῶν προτύπων, διὰ τὸ οἰκονομικὸν δὲ ζήτημα τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λελθῇ, ὅτι ἐνυπόχρητον ἔνεκα τῶν προτωπικῶν ἀντιθέσεων καὶ διαφωνιῶν.

Ἐν ἰδιῶτι, μεταβαίνοντες εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπανέρχονται βελτίονες καὶ χριστιανικώτεροι ἐκ τῆς ἐκεῖθεν θέας καὶ τῶν ἐπεγειρομένων ἐντυπώσεων, οἱ ἐκεῖ ἐνοικούντες καὶ μετέχοντες τῆς διοικήσεως τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐν ἧ τὰ πάντα καλοῦσιν αὐτοὺς εἰς οὐσιώτερον ἀντίληψιν, δὲν δύνανται αὐτοὶ νὰ προστάξωσι τὴν ἱερὰν ἐκείνην αὐταπάρεσιν, ἥτις ἐξελείπει τὰς ἀντιθέσεις καὶ ὑποτάσσει ὅλα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ θελήματος τοῦ Κυρίου καὶ εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς ἰσχύος καὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας.

Πρὸ τοῦ κοινῶς ἔγροθι, εἰς παλαιὰς χρόνους, εἶδον τὰ ἄστρα τὰ λαμπυρίζοντα ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Σαλαμίνας νὰ τείνωσι χεῖρα συμφιλίσεως καὶ ἐνότητος· ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς. Εἰς τοὺς προϊσταμένους τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ἀνδρας καθιερωμένους εἰς τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, θὰ λαίψῃ ἡ ἡθικὴ δύναμις τῆς πλήρους ὁμονοίας καὶ συμπράξεως ἐν καρτερίᾳ, καθ' ὅς, πολλοὶ καὶ ποικιλότροποι καὶ βαρύτατοι ἔθροισι περιζυνόουναι τὴν Ἐκκλησίαν τῶν, μαινόμενοι νὰ διαρπάσωσι καὶ ἐκπορθήσωσιν αὐτήν.

Ὅλοι ὀλιζόμεθα, καὶ ἀλγούμεν, καὶ δυσφοροῦμεν, καὶ στενάζομεν, καὶ ἀγανακτοῦμεν διὰ τὴν ἀσεβῆ ὁρμήν, τὴν ὅποιαν ἐπιδεικνύουσιν ἐμδοῶς καὶ ἐτερόδοξα στίφη πρὸς ἐκπολιτικὴν καὶ λεηλασίαν τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, κινούντα τὸν μισῶτατον καὶ ἐμπαθέστατον τῶν ἀγώνων ἐπὶ τοῦ γῆρου, ὃν ἐβίβη τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Ἀλλὰ ποῖον δικαίωμα ἀπολογίας καὶ διαμαρτυρίας θὰ ἔχωμεν, ἐὰν ἡμεῖς αὐτοὶ ὑποβυθίσωμεν τοὺς ἀντιπάλους δικαιοῦμενοι καὶ ἀντιμαχομένοι περὶ τὴν οἰκονομικὴν διαρρύθμισιν, τὴν τὴν τὴν ἀπαραίτητον πρὸς κραταιωτέραν ὁργάνωσιν τῆς κατ' αὐτῶν ἡμῶν;

Ἡ στιγμή εἶνε κρίσιματὰ καὶ ἡ εὐθὺν μέγιστη καὶ σοδαρωτάτη. Ἐὰν τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου παραμείνῃ ἄλυτον, οἱ ἡμέτεροι θὰ διγασθῶσιν ἐπὶ μᾶλλον, ἐντὶ δὲ νὰ προβῶσιν ἐνισχυόμενοι, θὰ γείνωσιν αὐτοὶ πρωτίτως οἱ ὑπαίτιοι τῆς ἐξασθενήσεως καὶ τῆς κατατροπῆς. Θὰ ἦνε δὲ ἀράτως πένθιμον καὶ θλιβερόν, ἐὰν Παλαιστίνεος ἐταιρία καὶ Λατῖνοι καὶ Προτεστάνται ἐπικρατήσωσιν ἐκεῖ ποτε διὰ τὰς ἡμετέρας ἁμαρτίας, ἡμεῖς δὲ, ἐκδεδυμένοι καὶ καταπατούμενοι, φέρωμεν τὸ βάρος, ὅτι διευκολύνουμεν τὸ ἔργον τῶν καὶ παρεδωκαμένων διὰ τῶν διχονοιῶν ἡμῶν ἱερὰ καὶ κεφαλῆα, τὰ ὅποια ὀφείλομεν νὰ περιφρουρήσωμεν ἀντὶ πάσης βουλίας.

Ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι τοὺς ἀντιπάλους νικᾷ ὁ τὸ δίκαιον ἔχων, ὅταν γνωρίζῃ νὰ νικᾷ ἐαυτὸν, τὸ διδάγμα δὲ τοῦτο δὲν θὰ παρίδωσι πάντως οἱ ἐν τῇ Σιωνίτιδι Ἐκκλησίᾳ. Πρὸ τοῦ κινδυνεύοντος καὶ ἀπειλούμενου Γολγοθᾶς ἀποθέσθαι πᾶσαν διέστασιν προσωπικὴν, καὶ δὲ συνασπισθῶσιν ἐν συμπονοῖς καὶ ἀγάπῃ. Οὕτως ἡνωμένοι, θὰ ἀποτελέσωσι τείχος ἀπρόβητον καὶ ἀκαταμάχητον, τὰ δὲ ὀνόματά των, εὐλογημένα ἀνωθεν, θὰ παραδοῦσιν καὶ εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς ἐπευφημίας τῶν κατόπιν γανερῶν, διὰ τὴν διπλὴν καὶ ἱερὰν ὑπηρεσίαν, ἣν δόλως καὶ φιλοτιμῶς προσήνεχον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Γ.

Ἀλλὰ τί εἶνε ὁ αἰώνιος ποταμός; Περὶ τοῦ ὑψηλοῦ τούτου ζητήματος ἄς ἀκούσωμεν τί λέγει ἡ βασιλικὴ Βικτωρία.

« Τὰ πτερὰ τοῦ χρόνου διέρχονται ἡσύχως ὑπὲρ τῶν κεφαλῶν μας, χωρὶς παύσεως οὕτως· ν' ἀνησυχῇ οὐτε περὶ τῶν ἐλπίδων μας οὐτε περὶ τῶν θλίψεων μας, αἰτινὲς καταπλημμυροῦσι τὴν καρδίαν μας. Αἱ τοῦ ἔτους ὥραι ἀδικόπως μεταβάλλονται καὶ διαδέχονται ἀλλήλας· τὰ γηραιά ὄντα ἀναεοῦνται καὶ τὰ νέα γηράσκουσι. Καὶ τὰ μεγαλίστερα τῶν παρελθόντων χρόνων ἔργα καταστρέφονται καὶ ἐκ περιτροπῆς εἰς τὴν λήθην παραδίδονται. Ἡ αὕτη δὲ πάντοτε ἀνακύκλσις τῶν φαινόμενων ἀναπαράγεται. Πᾶν ὃν ἔχει τὴν τροχίαν τῆς ἐνεργείας του ἀμεταβλήτως ὁρισμένην καὶ τὸν πορισμὸν του, διὰ τὸν ὅσον ἐδημιουργήθη, ἀναπόσεικτον. Πᾶν ὃν ὑπάρκειται ὑπὸ νόμον σιδήρου καὶ ἀμετάστρεπτον· οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, ὡς καὶ τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, ὁ ἀπότομος βράχος, ὡς καὶ ὁ μικρὸς σκόληξ, ὁ ὁποῖος ἐρπεὶ παρὰ τοὺς πόδας του, τὰ ἔθνη, ὡς καὶ τὰ ἄτομα, τὰ ὅποια συνιστῶσιν αὐτά· οὐδὲν δύναται νὰ ἦνε ἄλλως παρ' ὅ,τι εἶνε· οὐδὲν δύναται ἐν τῷ μέλλοντι νὰ γείνη ἄλλως παρ' ὅ,τι προῦρισται νὰ γείνη· τοιοῦτος εἶνε ὁ πορισμὸς· ὁ αἰώνιος πορισμὸς!!

Τί εἶνε ὁ πορισμὸς;

Τί; ἡ τῶν ὄντων τάξις ἐκαστοῦ ἐκ τῶν προτέρων καθ' ἅπασαν τὴν αἰωνιότητα; Οὐδὲν ἄνθος μαρτύνεται, οὐδὲν βρέφος κλαίει, οὐδεὶς βράχος ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων κατακρημνίζεται, οὐδὲν ἔθνος ἐξαφνίζεται, χωρὶς τοῦτο νὰ προωρίσθῃ ἐξ αὐτῆς τῆς καταβολῆς τοῦ χρόνου; Τί λοιπὸν πρέπει τότε νὰ σκεφθῶμεν καὶ νὰ συμπεράνωμεν περὶ τῶν ἀρετῶν μας καὶ περὶ τῶν κακιῶν μας; Τί εἶνε ὁ ἐνοχος; τί εἶνε ὁ δίκαιος; Ἡ ἐνέργεια τῆς θελήσεώς μου προδιεγράφη ἐπίσης ἐκ τῶν προτέρων καὶ προωρίσθη; Δὲν εἰμαι ἐν τῷ ἀπεράντῳ τούτῳ σύμπαντι οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἄτομον πλεόν ἐντὸς μιᾶς ἡλιακῆς ἀκτίνος,

οὐχὶ αὐτοπροαιρέτως, ἀλλ' ὑπεῖκον εἰς τὴν ὄψιν, τὴν ὁποῖαν ἀρχικῶς ἐλαβεν; Ἄν δ,τι συμβαίνει σήμερον προωρίσθῃ καὶ προπεφασίσθῃ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τοῦ χρόνου, εἰς τί τότε χρησιμεύουσιν οἱ στεναγμοί μου, αἱ ἐπιθυμίαι μου, αἱ πρὸς τελεσιποίησιν τάσεις μου; Πρὸς τί αἱ πρὸς τὸν Πλάστην θερμαὶ προσευχαί μου; Αἱ προσευχαί μου αὐταὶ δὲν προωρίσθησαν ἐπίσης ἐκ τῶν προτέρων ἐν τοῖς αἰώνοις συμβουλίαις τοῦ προσεζήσαντος;

Δὲν εἰμαι λοιπὸν ἡ μηχανή, ἀποτελούσα μέρος τοῦ συμπαντος, καὶ τὸ λεγόμενον αὐτεξούσιόν μου δὲν εἶνε ἄλλο, ἢ τι φαντασίωδες;

Τί εἶνε ὁ αἰώνιος πορισμὸς; Εἶνε ὁ παρμείνιστος, ὁ ἀπειρος, ὁ ἀμετάβλητος κόσμος, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ τὰ πάντα ἀλληλοσυνδέονται καὶ ἀλληλοδιαδέχονται ἀναγκαίως, ὡς αἷτα πρὸς ἀποτελέσματα. Ἐκαστον ἀποτελεσματικὸν γίνεται ἐκ περιτροπῆς ἢ αἰτίας νέων ἀποτελεσμάτων. Τὸ δένδρον παράγει τὸν σπόνρον, καὶ ὁ σπόνρος παράγει τὸ δένδρον. Ἡ νεότης μου, ἀφ' ἧς ἴτο, μετεβλήθη εἰς δ,τι εἰμαι σήμερον· τὰ προωρισμένα γεγονότα τοῦ παρελθόντος ἔτους παρήγαγον τὰ γεγονότα τοῦ ἐπιόντος. Καὶ ἄνευ τῶν γεγονότων ἐκείνων, τὰ ὅποια συνέβησαν κατὰ τοὺς αἰῶνας, οὐκ ἔστιν ἀποφύγετον ἡδὲ τὴν μνήμην μας καὶ τὴν γνώσιν μας, δὲν θὰ ἡδυνάμεινα νὰ βλέπωμεν τὰ συμβαίνοντα, τῶν ὁποίων μάρτυρες εἰμεθα σήμερον. Τοιοῦτοτρόπως τὰ πάντα εἶνε στενὸς συνδεδεμένα πρὸς ἀλλήλα ἀπὸ τῆς καταβολῆς τοῦ χρόνου. καὶ ἡ διαδοχὴ αὕτη τῶν συμβαινόντων θὰ ἐξακολουθῇ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν αἰώνων.

Μάλιστα· ὅπως ἐν τῷ παρελθόντι, οὕτως καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἀπαύτως αὐτήμητις τῆς παρμείνιστου μηχανῆς τοῦ κόσμου, τῆς ὁποίας πάντα τὰ συστήματα εἶνε ἀδιαρρήκτως συννηνωμένα πρὸς ἀλλήλα, θὰ ὡθῇ τὸ ἄλλο καὶ θὰ παρήγῃ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἁρμονίαν τοῦ σύμπαντος. Τοιοῦτος εἶνε ὁ νόμος τοῦ πορισμοῦ, τὸν ὅποιον οὐδὲν νὰ μεταβάλῃ δύναται. Καὶ καθὼς ἐπὶ ὁπωσδήποτε λήθον τινὰ ἐντὸς τοῦ ἡμετέρου ὕδατος λίμνης, γίνωσκόμεν ἐκ τῶν προτέρων τὸν γδοῦπον, τὸν ὅποιον θὰ παραγάγῃ ὁ ριπτόμενος λίθος ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τὰ κυκλικὰ κύματα, τὰ ὅποια, σχηματιζόμενα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, καὶ ἀπομακρυνόμενα συνεχῶς καὶ ἀλληλοδιαδόχως, ἐπὶ τέλους φθάουσιν εἰς τὴν ὀχθὴν τῆς λίμνης, ἐνῶ ἐν τῷ κέντρῳ, τῷ σημείῳ, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐδόθη ἡ πρώτη κίνησις, τὸ ὕδωρ ἀνακτᾷ τὴν ἀρχικὴν του ἡρεμίαν, ἀπαρράλκτως καὶ ἐκείνος, ὅστις θὰ ἐγίνωσκε τὴν φύσιν πάντων τῶν ὄντων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, θὰ ἡδύνατο νὰ γινώσκῃ ἐκ τῶν προτέρων τὴν πορείαν, τὴν ὁποῖαν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ διήνυσεν, καὶ ἀνερχόμενος εἰς τὴν πρώτην δοθείσαν ὠθητὴν τῶν, πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, θὰ ἡδύνατο νὰ προλέγῃ τὰ συμβεβημένα, τὰ ὅποια θὰ ἐκτυλιχθῶσι μεθ' ἡμᾶς ἐπὶ πολλὰς χιλιάδας ἔτη.

Ἀλλὰ τοῦτο θὰ συνίστα τὴν παγκόσμιον φυσικὴν ἐπιστήμην, ἡ ὁποία ὅμως δὲν συμπεριλαμβάνει καὶ τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἄνθρωπος, ὑποκειμένος εἰς τὸν θάνα-

τον και βυθίζων μετ' ἀβυσσίου θήματος ἐντὸς τοῦ μεγάλου λαβυρίνθου τοῦ κόσμου τούτου, ἀγνοεῖ τὰ πλείστα τῶν γεγονότων τοῦ παρελθόντος, ὡς καὶ πάντα τὰ συμβαλλόμενα ἐν τῷ μέλλοντι· καὶ ἀποκαλεῖ ἄλλοτε τύχην, ἄλλοτε σύμπτωσιν, ἄλλοτε ἀναπόφευκτον ἀναγκαιότητα, ὅτι συμβαίνει εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βίου του· ἄλλ' ἡ λείψις τύχη καὶ σύμπτωσις εἶνε ἄπλοϊ ἔργοι, τοὺς ὁποῖους ὁ ἄνθρωπος μεταχειρίζεται ἐπὶ τῶν συμβαινόντων, τῶν ἐποίων εἶνε ὅλως ἀνίκανος· ν' ἀνοκαλύψῃ τὴν ἀμυστον καὶ πραγματικὴν των αἰτίαν. (Ὅθεν ἐν τῷ σύμπαντι εἶνε τυχαίον, οὐδὲν συμπτωματικόν, καθόσον ὑπάρχει ὁ αἰώνιος νόμος, κατὰ τὸν ὅποιον οὐδὲν ἀποτελεσμα ἔχει αἰτίας. Πάντα τὰ ὄντα ὑπάρχοντα ὑπὸ τὸν νόμον τῆς ἀναγκαιότητος. Πάντα τὰ ὄντα ἐν τῇ φύσει ἐμπερικλείονται ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ ἀμεταβλήτου σχεδίου τοῦ παγκοσμοῦ προορισμοῦ.

Τὰ πάντα; Πῶς;

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

N. K. Μάκαρος

ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΤΟΥ ΜΑΚΡΑΚΙΣΜΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Εἰς τὸ προηγούμενον τῆς «Ἀναπλάσεως» φύλλον δὲν ἐγράψαμεν ἄρθρον· διότι διατυπώσαντες ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 229 τὸ περὶ συστάσεως τοῦ πρώτου ἀνθρώπου φρόνημα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐζητήσαμεν παρὰ τῶν συναδελφῶν τοῦ «Λόγου» νὰ διατυπώσωσι καὶ αὐτοὶ τὸ ἑαυτῶν, ἵνα ὑποβάλωμεν ἀμφότεροι τὴν ἀμφισβήτησιν ἡμῶν εἰς μίαν ἢ πάσας τὰς Συνόδους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅπως λάβωμεν ἐπίσημον ἐκκλησιαστικὴν ἀπόφασιν καὶ παραδεχθῶμεν αὐτὴν πρὸς λύσιν τῆς διαφωνίας καὶ πρὸς συνδιαλλαγὴν κανονικὴν καὶ θεάρεστον. Τούτου ἕνεκα ἐκρίναμεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ διακόψωμεν πρὸς στιγμὴν τὴν σχετικὴν ἀρθρογραφίαν, περιμένοντες τὴν ἀπάντησιν τῶν ἀγκλητῶν συναδελφῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν οὕτοι ἀπήντησαν, ἀλλ' ἀφίερσαν τὸ ἐν τρίτον τῆς ἐφημερίδας τῶν «Λόγου», ἵνα παραστήσωσιν ἡμᾶς ὡς τέκνα τοῦ Σατανᾶ καὶ ὡς ἄφρονες ὀνειδιστάς, καὶ ἵνα κατακεραυνώσωσι πάλιν τοὺς ἐγκαταλιπόντας τὴν μετ' αὐτῶν συνεργασίαν διὰ τῶν στίχων, οὗς ἔγραψαν, ὅτε μετ' αὐτῶν συνεπλάνωτο· διὰ τοῦτο, ἐπικαλούμενοι αὐθις ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἔλεος τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς τῶν Χριστιανῶν διὰ τῶν λόγων, οὗς ἐδίδαξεν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ καθημαγμένου αὐτοῦ Σταυροῦ ὁ λατρευτὸς Σωτὴρ ἡμῶν, εἰπὼν: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδαν τί ποιοῦσιν», ἐρχόμεθα ἕδη νὰ διατυπώσωμεν ἡμεῖς, ὡς γνωρίζοντες ὅσα περὶ τούτου ἐδίδαξαν καὶ ἔγραψαν, τί φρονοῦσι περὶ τῆς συστάσεως τοῦ

πρώτου ἀνθρώπου οἱ περὶ τὸν κ. Μακράκην, καὶ νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ φρόνημα αὐτῶν τοῦτο ἐν παραλλήλῳ πρὸς τὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἵνα ἴδωσι καὶ γνωρίσωσι πάντες, καὶ αὐτοί, εἰ δυνατόν, οἱ πλανώμενοι, πάντα τὰ σημεῖα τῆς πλάνης αὐτῶν, ὡς πρὸς τὸ περὶ ψυχῆς φρόνημα, καὶ ἵνα σὺν Θεῷ ἐγκαταλίπωσιν αὐτὴν καὶ ἀπασιθῶσιν ἀντὶ τῆς ψευδοῦς τὴν ὁρθόδοξον τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας περὶ ψυχῆς διδασκαλίαν. Γένοιτο.

Τὸ ὁρθόδοξον φρόνημα.

Ἄρθρον 1.

Πιστεύω ὅτι ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἀπὸ τὸ χῶμα.

Ἄρθρον 2.

Ἀλλὰ δὲν ἐπλασε καὶ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸ χῶμα, οὕτε ἀζῶον, οὕτε ἀναισθητόν, οὕτε ἀδρανῆ.

Ἄρθρον 3.

Ὁ Θεὸς ἐποίησε καὶ ἐχαρίτωσε μὴ προϋπάρχουσαν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν διὰ τοῦ ἑαυτοῦ ἐμφυσήματος, ἥτοι διὰ τῆς θείας αὐτοῦ ἐνεργείας, πλάσας αὐτὴν οὐσίαν πνευματικὴν, ἄβυστον, ἀπλήν, ζῶσαν, νοεράν, συναισθητικὴν, αὐτεξούσιον, δραστην, εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν· καὶ συνέλεξε ἐν αὐτῇ μετὰ τοῦ σώματος, ὅπερ οὕτω ψυχώσας ἐξωποίησεν.

Ἄρθρον 4.

Ὅπως τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἔζη τρεπόμενον ἐν τῷ παραδείσῳ καὶ ἐν τῷ περίεξ ἁέρι καὶ τῷ φωτί, ἥτοι συγκοινωνοῦν μετὰ τοῦ ὕψιστου κόσμου· οὕτω καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἔζη ἐν τῷ Θεῷ, συγκοινωνοῦσα μετὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Πνεύματος, ἥτοι φωτισμένη, ἐνισχυομένη, ἐν ἁγιασμῷ τηρουμένη καὶ τελειομένη δι' αὐτοῦ.

Ἄρθρον 5.

Καίτοι δὲ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἔζη ἐν τῷ Θεῷ καὶ ὁ

Τὸ μακρακικόν φρόνημα.

Ἄρθρον 1.

Πιστεύω ὅτι ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἀπὸ τὸ χῶμα.

Ἄρθρον 2.

Ὅπως δὲ τὸ σῶμα, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ ἐπλάσθη ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς γῆς, οὕτω πρὸ τοῦ θείου ἐμφυσήματος ἀζῶος, ἀναισθητός, ἀδρανής.

Ἄρθρον 3.

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ προϋπῆρχεν ὅλη ἐν τῇ ὕλῃ, δημιουργηθεῖσα πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, ἐν ἀρχῇ τῆς δημιουργίας, ὅτε ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· οὕτω δὲ προϋπάρχοντα συνελήχθη μετὰ τοῦ σώματος, ὡς ὑπόστασις αὐτοῦ, διατελούσα καὶ ἐν τῇ συζεύξει, πρὶν ἐμφυσηθῆ, ἀζῶος, ἀναισθητός, ἀδρανής.

Ἄρθρον 4.

Ὁ Θεὸς ἐνεφύσησεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου πνεῦμα τῆς αὐτῆς οὐσίας καὶ φύσεως πρὸς τὸ ἅγιον Πνεῦμα τοῦ· τὸ δὲ ἅγιον τοῦτο Πνεῦμα τὸ ἐμφυσηθὲν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπετέλεσε τὴν τρίτην συστατικὴν οὐσίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις οὕτω συνέστη τρισύνθετος ἀπὸ τριῶν ἑτεροειδῶς οὐσιῶν, ἀπὸ σώματος, ἀπὸ ψυχῆς, ἀπὸ οὐσίας ἁγίου Πνεύματος.

Ἄρθρον 5.

Ὁ Θεὸς διὰ τοῦ ἐμφυσήματος τοῦ μετέδωκεν εἰς

Θεὸς ἐν αὐτῇ καὶ μετέλεγεν οὕτω τῆς θείας ἐλλάμψεως καὶ χάριτος καὶ χάρις· ἀλλ' ὅμως ἡ ψυχὴ δὲν εἶχε τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ ὡς τρίτον συστατικὸν τῆς, οὕτε ὅλην, οὕτε μέρος.

Ἄρθρον 6.

Ἡ μετεχομένη θεία ἐλλάμψις καὶ χάρις καὶ χάρις, συνιστάσα τὴν κατὰ τινα βαθμὸν πρὸς τὸν ἅγιον Θεὸν ὁμοίωσιν, ἥτο ἀποτέλεσμα τῆς κοινῆς τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἐπ' αὐτὴν ἐνεργείας τοῦ θείου Πνεύματος· ἡ δὲ μετεκτῆ αὕτη θεία χάρις καὶ ἐλλάμψις δὲν ἦτο οὐδαμῶς οὕτε θεία οὐσία, οὕτε οὐσία κτιστή, ἀλλὰ θεία ἐνέργεια.

Ἄρθρον 7.

Ἀμα τῇ παραδόξῳ τοῦ θείου νόμου ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἔχασε τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἄμυστον κοινωνίαν καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς προϋούσαν θείαν ἐλλάμψιν καὶ χάριν καὶ χάριν, ἕνεκα τῆς διακοπῆς ἁμέσου ἐνεργείας τοῦ θείου Πνεύματος ἐπ' αὐτὴν· ὁ δὲ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπέτελεσε τὸν ψυχικὸν θάνατον, καθὼς ὁ ἀπὸ τοῦ σώματος βραδύτερον ἐπιτυμβᾶς χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπέτελεσε τὸν σωματικὸν θάνατον.

Ἄρθρον 8.

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ χωρισθεῖσα τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἁμέσου κοινωνίας καὶ ἀπολέσασα τὴν θείαν χάριν καὶ τὸ καθ' ὁμοίωσιν, δὲν ἀπώλεσε παντελῶς καὶ τὰ δημιουργικῶς σύμφυτα μετὰ τῆς οὐσίας αὐτῆς προσόντα, τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀδιέλπυτον, τὸ νοερόν, ἥτοι τὴν ἐαυτῆς συνειδήσιν καὶ γνῶσιν τῶν ἄλλων ὄντων· δὲν ἀπώλεσε τὸ λογικόν, ἥτοι τὴν δύναμιν

τὴν ψυχὴν οὐσίαν Ἀγίου Πνεύματος, ὡς τρίτον αὐτῆς συστατικὸν καὶ κατέστησεν αὐτὴν ἄβυστον, ἀπλήν, ζῶσαν, αἰσθητομένην, ὁρώσαν· οὕτω δ' ἐξωποίησε σὺν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ σῶμα.

Ἄρθρον 9.

Ἡ μετεχομένη θεία ἐνέργεια καὶ ἐλλάμψις καὶ χάρις δὲν λέγεται μόνον, ἀλλὰ καὶ εἶνε πράγματι καὶ ἄλλοθι οὐσία θεία ἁγίου Πνεύματος, καὶ αὕτη κατέστησεν τὴν ψυχὴν λογικὴν καὶ πνευματικὴν καὶ ἄβυστον οὐσίαν διαμέσουσιν τοιαύτην καὶ μετὰ θάνατον· καὶ διὰ τοῦτο αὕτη εἶνε τρίτον τοῦ ἀνθρώπου οὐσιαστικὸν συστατικόν.

Ἄρθρον 10.

Ἀμα τῇ παραδόξῳ τοῦ θείου νόμου ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἔχασε τὸ τρίτον συστατικόν τῆς, τὴν οὐσίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἀπέμεινε ψυχὴ ἄνευ Πνεύματος, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ τρισύνθετος ἔχασε τὸ τρίτον συστατικόν του, καὶ ἐξέπεσεν εἰς ἀνθρώπον κτηνώδη δισύνθετον· ἡ δὲ ἀπώλεια αὕτη τῆς τρίτης συστατικῆς οὐσίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀπέτελεσε τὸν θάνατον τῆς ψυχῆς.

Ἄρθρον 11.

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, χωρισθεῖσα τοῦ τρίτου αὐτῆς συστατικοῦ, ἥτοι ἀπολέσασα τὴν θείαν οὐσίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, κατήνησε κτηνώδης, καὶ ὁ τρισύνθετος ἀνθρώπος ἐξέπεσεν εἰς κτηνώδη δισύνθετον. Ἀλλ' οἱ πιστεύοντες εἰς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ προαχόμεθα πάλιν εἰς τρισύνθετους· διότι συνάπτομεν τὴν οὐσίαν καὶ

τῆς ἐξουσίαν τῶν αἰτίων καὶ τῶν σκοπῶν τῶν ὄντων, καὶ τὸ δῶρον τοῦ λόγου, οὕτε τὸ αὐτεξούσιον· δὲν ἀπώλεσε τὴν σύμφυτον ἰδιότητα αὐτῆς ὡς πνεύματος ζωοποιούσης τὸ σῶμα· ἐν λόγῳ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ δὲν ἀπώλεσε τὸ κατ' εἰκόνα, ἀλλ' ἐπισκοπίσθη ἐν τρόπῳ ἐπισκοπιζομένη τὸ σῶμα ἡλίου δύνοντος. Ἀλλὰ καθ' ὅσον τρόπον, ἀνατέλλοντες αὐθις ἡλίου, τὸ σῶμα ἵπνακτᾷ τὸ φῶς καὶ τὴν θερμὴν αὐτοῦ, οὕτω καὶ ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης Σωτῆρος ἡμῶν ἀνεκαίνισεν αὐθις τὴν μετὰ τῆς πιστευσάσης καὶ μετανοήσας ψυχῆς ἐπικοινωνίαν καὶ ἐπεδαψίλευσεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐντεῦθεν θείαν ἐλλάμψιν καὶ χάριν καὶ χάριν, ἐπενεργήσας αὐθις τοῦ θείου Πνεύματος, διὰ τοῦτο εἰς τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν θέωσιν. (') Τούτο εἶναι ἐν ἀντιπαράθεσιν τὸ ὁρθόδοξον καὶ τὸ μακρακικόν φρόνημα περὶ τῆς συστάσεως τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Ἀλλὰ πρὶν προσεγγίσειν εἰς τὴν σύγκρισιν αὐτῶν, παρακαλοῦμεν τοὺς ἀδελφούς· συντάκτας τοῦ «Λόγου» νὰ φέρωσιν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον των τὰς ἐπὶ τῆς διατυπώσεως τῶν δύο περὶ ψυχῆς φρονημάτων παρατηρήσεις των, ἐὰν νομίζωσιν ὅτι δὲν ἐγενόμεθα πιστοὶ διερμηνεῖς ἐκτερέρου φρονήματος, καὶ νὰ δηλώσωσιν, ἂν στέργωσι νὰ ζητήσωμεν τὴν γνώμην τῆς ἱερᾶς Συνόδου δι' ἰδίον ὑπομνήματος ἐκάτεροι, μετὰ τῆς ὑποχρέσεως, ὅπως παραδεχθῶμεν τὴν περὶ τούτου κρίσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ὡς ὀφείλομεν.

Συνιστῶντες αὐθις τὰ πρὸς εἰρήνην καὶ συνδιαλλαγὴν ὁρθόδοξος, ἡ, ὅπερ ταῦτόν, κανονικῶς καὶ θεάρετως, καὶ διαβεβαιούντες αὐθις ὅτι συγχωροῦμεν εἰς τοὺς ἀγκλητοὺς συναδέλφους τὴν καθ' ἡμῶν ὑβριστικὴν αὐτῶν μανίαν, ἐπιλέγοντες τὸ «Ἄφες αὐτοῖς; Πάτερ· οὐ γὰρ οἶδαν τί ποιοῦσιν», προσδοκῶμεν τὴν κατὰ Θεὸν ἀπάντησιν αὐτῶν.

K. A. Διαλυσμάς.

(') Σημ. «Ὁς ἔχουσιν ὑπ' ὄφει οἱ κ. κ. ἀναγινώσκοντες, ὅτι τὸ μὲν ὁρθόδοξον φρόνημα ἐκτίθεται εἰς τὸ πρῶτον ἡμιστάκιον, τὸ δὲ μακρακικὸν εἰς τὸ δεύτερον.

ΑΓΓΕΛΙΑ

NEON BIBLION

Ο Διευθυντής της «'Αναπλάσεως» θά εκδώσῃ δύο τόμους διμυλίων του εἰς τὰ Εὐαγγέλια τῶν ἐπιστημυτέρων ἑορτῶν καὶ εἰς τοὺς βίους τῶν κατ' αὐτάς πανηγυριζομένων ἁγίων ἢ μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν καὶ θρησκευτικῶν γεγονότων. Ὁ Α' τόμος θέλει ἐκδοθῇ κατὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον.

Βιβλίον τοιοῦτο δὲν ὑπάρχει ἄλλο εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἡ δὲ χρησιμότης του θά ᾔνε μεγάλη διὰ τὰ κληρικούς καὶ λαϊκούς, μοναχοὺς, ἱεροκήρυκας, διδασκάλους, λογίους καὶ οἰκογενείας.

Τιμὴ τοῦ Α' Τόμου ὀρίζεται ὁρ. μία εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὁρ. χρ. ἔν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, 5 γρότια γερὰ ἐν Τουρκίᾳ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνταποκριτὰς τῆς «'Αναπλάσεως» ἢ καὶ δι' ἀπ' εὐθείας δηλώσεως πρὸς τὸν κ. Μιχ. Ι. Γαλανόν.

Τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν τοῦ Α'. Τόμου θά καταχωρισθῶσιν εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον θά ἐμπεριέχωνται διμυλίας εἰς τὰ εὐαγγέλια, τοὺς βίους ἁγίων, ἡ τὰ θρησκευτικὰ γεγονότα τῶν ἐξῆς ἑορτῶν.

1) Τῆς κατὰ σάρκα περιτομῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. 2) Τῶν ἁγίων Θεοφανείων. 3) Τῆς συνάξεως τοῦ ἐνδόξου προφήτου, Προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου. 4) Τοῦ ὁτίου καὶ Θεοφώρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου. 5) Τῶν ἁγίων Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου καὶ Κυρίλλου. 6) Τῶν ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. 7) Τῆς Ὑπαπαντῆς. 8) Τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου. 9) Τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους. 10) Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. 11) Τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. 12) Τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης. 13) Τοῦ ἁγίου Ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. 14) Τῶν ἁγίων καὶ ἱσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης. 15) Τοῦ γενεθλίου τοῦ Τιμίου, Ἐνδόξου προφήτου, Προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου. 16) Τῶν ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. 17) Τῆς συνάξεως τῶν ἁγίων ἀποστόλων, τῶν δώδεκα.

Ἀς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ὑποδείξωμεν ἰδιαιτέρως, ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι θά ᾔνε πολυτιμώτατον βοήθημα εἰς ἱερεῖς, καθηγητὰς, διδασκάλους καὶ ἐπιστήμονας πρὸς σύνταξιν λόγων εἰς τὰς μεγάλας θρησκευτικὰς ἑορτάς μας καὶ πανηγύρεις, καὶ νὰ τόνισωμεν ὅτι πᾶς χριστιανὸς ἀναγινώσκων τοὺς λόγους τούτους θά δύναται πνευματικώτερον νὰ πανηγυρίσῃ τὴν μνήμην τῶν μαρτύρων, τῶν ἁγίων καὶ τῶν μεγάλων θρησκευτικῶν γεγονότων, διὰ τῶν ὁποίων ἐξυφάνθη ἡ ἱερά ἡμῶν θρησκεία καὶ ἐστερεώθη καὶ ἐδοξάσθη ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία.

Εἰς τὸ ἐπόμενον ἐξακολουθήσει ἡ συνέχεια τῶν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἱεροσόλυμα ἀρθρῶν τῆς κ. Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ

Ἐξεδόθη πρὸ τινος καὶ τὸ δέκατον τεῖχος τοῦ Γ' τόμου τῶν Ἀπάντων τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Τοῦ λοιποῦ τὴν συνέχειαν τῆς ἐκδόσεως ἀνέλαθεν ὑπὸ εὐθύνην του καὶ διὰ λογαριασμόν του τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «'Αναπλάσεως», τοῦ κ. Μιχ. Ι. Γαλανοῦ περιορισθέντος μόνον εἰς τὸ νὰ ἐκπονῇ τὴν νεοαλλικὴν μετάφρασιν τοῦ πρωτοτύπου Κειμένου. Ἡ τοιαύτη διακανόνισις τῆς ἐκδόσεως ἐγένετο διὰ δύο λόγους. Πρῶτον διότι τοῦ ἐτέρου τῶν μεταφραστῶν κ. Νικολάου Ι. Γαλανοῦ ἀπελθόντος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Μιχαὴλ Ι. Γαλανός, ἐπασχολούμενος καὶ περὶ τὴν ἐκδοσιν τῆς «'Αναπλάσεως» καὶ τῆς «'Ορθοδοξίας» καὶ περὶ τὸ θεῖον κήρυγμα ἐν Ἀθήναις, Πειραιεὶ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις, δὲν εὐκαιρεῖ νὰ φροντίσῃ καὶ διὰ τὸ ὕλικόν μέρος τῆς ἐκδόσεως τῶν Χρυσοστομικῶν· δεύτερον δέ, διότι τὸ Βιβλιοπωλεῖον «'Αναπλάσεως» ἐδέχθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκδοσιν ἐπὶ καλητέρου χάρτου καὶ μετὰ καλῆτερον ἐξώφυλλον, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύναντο νὰ πράξωσιν οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδότης, μολὶς καλύπτοντες τὰ ἐξόδα τῆς ἐκδόσεως, μὴ ἔχοντες δὲ νὰ δαπανήσωσιν ἐν τῷ παρόντι ἐξ ἰδίων, διὰ νὰ ἔχωσι τὴν ἀπολαβὴν τῶν δαπανῶν των εἰς τὸ μέλλον.

Ἡ ἐπιγενομένη αὕτη μεταβολὴ ἐκδοτῶν κατ' οὐδὲν θέλει παραβλάψῃ τὸ ἔργον ἢ τοὺς συνδρομητάς· ἀπ' ἐναντίας θά ᾔνε κατ' ὅλα ἐπωφελής. Διότι ἡ μὲν μετάφρασις θά γίνηται καὶ εἰς τὸ μέλλον ὑπὸ τοῦ κ. Μιχ. Ι. Γαλανοῦ, τὸ δὲ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «'Αναπλάσεως» θά δώσῃ εἰς τὴν ἐκδοσιν μορφήν ἀνταποκρινομένην καλῶν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου καὶ εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν συνδρομητῶν.

Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «'Αναπλάσεως» πρὸς τοὺς τοιοῦς θεωρεῖ ἑαυτὸ ὑπεύθυνον νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἐξῆς δύο ὑποσχέσεις τοῦ κ. Μιχ. Ι. Γαλανοῦ πρὸς ἐκείνους τῶν συνδρομητῶν, οἵτινες θέλουσι λάβει ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ὅλην τὴν ἐκδοθησομένην σειρὰν τῶν ἀπάντων τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Εἰς ἕκαστον δηλαδὴ ἐξ αὐτῶν θέλουσι δοθῇ δωρεάν ἑνὰ ἐν ἀντίτυπον τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Μιχ. Ι. Γαλανοῦ ἐκδοθησομένης βιογραφίας τοῦ Χρυσοστόμου, ὡς καὶ ἀνὰ μία πλήρως σειρὰ ἐκτὸν λόγων τοῦ αὐτοῦ κ. Μιχ. Ι. Γαλανοῦ ἐκδοθησομένων ἐν καιρῷ καταλλήλῳ.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Παρθεναγωγείου
Διαλκομᾶ

Κυριακῇ 2 Ἰουνίου ὥρ. 7 1)2—8 1)2 μ.μ. Π. Δαυληγέρης.

Ἐν Πειραιεὶ ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὁρθανοτροφείῳ
Κυριακῇ 2 Ἰουνίου ὥρ. 5—6 μ.μ. Ἰάκ. Δραγάτης.